

at se, hvorledes denne Redegørelse lød, men som Folketingsmand og Folkerepræsentant protesterer jeg imod, at Centralforvaltningen betragter indhentede tjenstlige Redegørelser til deres Ministre, bestemte til at fremlægges i et Udvalg, som Grundlag for en Polemik mod to Folketingsmænd.

Det var altsaa, hvad jeg havde at sige til mine ærede Kolleger, men til Ministrene har jeg at sige dette, at de betragte det — ja maaske ikke med Villie — gennemgaaende som Træskhed, naar vi anmode dem om i hvert Tilfælde at forsøge med nogen Kraft at træde op paa vore Vegne som det ansvarlige Mellemed mellem Folkerepresentationen og deres Centraladministration. De betragte det som Træskhed i Stedet for at betragte det som det, det er, en Støtte for dem, de Herrer ere ikke og kunne ikke være deres Administrations faktiske Chefer. Det er en Indbildning, hvis de tro, de ere det. At den højtærede Forsvarsminister kan afskedige en General, at den højtærede Justitsminister maaske kan bevirke, at der hænder en Dommer noget menneskeligt, naar han siger mere og siger det anderledes, end Ministeren ønsker det, det er en Sag for sig, men alle de bukkende, alle dem, der ikke sige imod, alle dem, der vige, men gennemføre deres Villie, undertiden saadan, at Ministrene tro, det er deres, dem have de ingen anden Udvej til at komme udenom, bagom og igennem, end den at betragte Folketingsmændene som deres Støtte. De maa jo erindre, at vi faa Henvendelserne, som de ikke faa, og vi faa de Henvendelser, som vi kunne kontrollere paa en Maade, som de ikke kunne, saa længe de betragte deres eneste Erfaringsorganer og Erkendelsesorganer som værende den dem nærmest staaende Embedsmænd. Jeg er her i det Tilfælde at kunne fremhæve forskellige Tilfælde — det var ikke kønt, at jeg sagde Tilfælde to Gange. De maa undskyldte, uforbederlig Æstetiker, som jeg er, men det kan ikke rettes mere, — jeg er altsaa i det Tilfælde at kunne fremhæve to Hændelser vedrørende den højtærede Forsvarsminister, som jeg ser er her til Stede, af hvilke den ene vidner om Mangel paa Villie til overfor Folketingsmænd at ville gøre netop det, jeg her opfordrer Ministrene til at gøre: at være den givne Mellemand til Oplysning mellem Folkerepresentationen og deres Embedsmænd, og den anden — ja hvordan jeg egentlig skal benævne den, det ved jeg ikke, det vil jeg lade Medlemmerne bedømme, naar jeg kommer til denne Sag.

Den ene Hændelse angaar Forsvarsministeren i Egenskab af Marineminister. En af de sidste Dage i forrige Samling havde jeg den Ære at pille en Statistik i Stykker, det var en Statistik, som var afgiven af en Række højtstaaende militære Embedsmænd, vedrørende Forholdene paa Orlogsværftet. Se, den højtærede Minister var den Gang ikke til Stede og fik ikke Lejlighed til offentlig at forsvare den Statistik, hvad han vistnok bagefter er særdeles glad over, for det har nemlig vist sig, at da denne Statistik bliver overleveret til en sagkyndig Statistiker, som endogsaa er ansat i en af de under Staten sorterende Institutioner, saa begynder han sin Erklæring med at sige, at den Kritik, som jeg havde rejst over den Lønstatistik, der kom frem i Kommissionen af 7. Maj 1910, er fuldkommen berettiget, og at han fuldt ud kan tiltræde den. Denne Statistiks Hovedegenskab var denne, at den mod al moderne Statistiks Regler hele Tiden arbejdede med Gennemsnitslønninger, Gennemsnitsarbejdstid, Gennemsnitsarbejdstimer o. s. v., hvilket jo er fuldkommen barokt, fuldkommen utilladeligt, hvor der er et stort Spring mellem Lønningerne, og hvor Grupperne ere smaa. Det er en af de første statistiske Grundsætninger, som ingen, der nogen Sinde har beskæftiget sig med Statistik, kan miskende, og det forstaaes saa meget bedre, naar man f. Eks. vil sige, at af to Mand har den ene 700 Kr. og den anden 2,000 Kr., og saa have de i Gennemsnit 1,350 Kr. Det er en misvisende Statistik, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, men som er et Unikum i Retning af misvisende Egenskaber. Man fandt ud, at af 128 Arbejdsmand, som have 912 Kr., 125 Haandværkere af tredje Klasse, som have 942 Kr. 40 Øre, 134 Fyrbødere, der have 988 Kr., 125 Haandværkere, der have 1,033 Kr., og 250, der have 1,094 Kr., trængte paa Grund af Gennemsnitstallene ingen til nogen nævneværdig Lønforbedring. For ikke at faa den højtærede Forsvarsminister over mig vil jeg sige, at de have allesammen Emolumenter, som regnes til et Hundrede Kroner, og at den højtærede Forsvarsminister siger, at det er for lavt regnet. Det er i Virkeligheden ikke Statistikken, som interesserer mig, men det er Marineministerens Forhold til Folketinget. Der sker altsaa det, at vedkommende Statistiker siger: Jeg har slet ikke kunnet arbejde paa Grundlag af den foreliggende Betænkning, jeg kan kun se, at denne Betænkning er til den Grad misvisende, at min Tillid til de Tal, som ligge